

תתיא הלכות עירובין שפג-שפה

אינו חוזר וניעור הואיל ובשעת עשייתו לא היה הנכרי עומד למות בשבת וגם לפי שעדיין לא קנו עירוב מעולם^ט (עיין סימן שע"ד פ').

ואינו דומה לישראל המבטל רשות לשנים שעירכו שהם מותרים שעירובם חוזר וניעור לפי שבשעירובי מבטל יום היה גם זה ראוי לערב עמהם לפיכך אינו מבטל עירובם כששכח ולא עירב עמהם^ק משא"כ נכרי שאינו ראוי לערב עמהם הוא מבטל את עירובם כשלא השכיר להם רשותו שבחצור^כ וכיון שנתבטל מבטל יום אינו חוזר וניעור משחשבה שאין מערבים משתחשך^כ:

שפד נכרי אכסנאי אם מעכב וכו' סעיף אחר:

א נכרי הנכנס לאחד מבתי החצר לשם אכסנאות אם נכנס שלא ברשות אינו אוסר לעולם^א ואם נכנס ברשות שהשכירו או השאלו לו הדר מיוחד לאכילה^ב אם הוא רגיל לבא אוסר מיד בבואו ואם אינו רגיל אינו אוסר עד לאחר שלשים יום כמו שנתבאר בסימן ש"ע^ג באכסנאי ישראל ונכרי שיש לו חוב על הבית נקרא נכנס ברשות^ד.

ואנשי חיל המלך שנכנסו בבתי היהודים מהם בחוקה ומהם ברכון אם יש לבעלי בתים כאותם חדרים שנכנסו בהם הנכרים כלים שאינם ניטלים בשבת אינם אוסרים עליהם בכל ענין^ה ואם לאו אוסרים בחצרות שנכנסו בהן ברשות לאחר ל' יום אע"פ שאינם רגילים לבא שם אבל הנכנסים בחוקה אינם אוסרים לעולם^ו.

(וכל זה באכסנאים שאינם קבועים שם אבל המשכיר ביתו לנכרי לדור בו בקביעות שנה או שנתיים אינו אוסר בכל ענין שבדאי לא השכיר לו ביתו על דעת שיאסר עליו בקביעות כל השנה כולה^ז וכמ"ש בסימן שפ"ב פ').

שפה דין צדוקי ומומר בעירוב וכו' סעיפים:

א הצדוקים הם כישראל ומבטלים רשות^א ואין צריך לשכור מהם כדי להרחיק דירתו מהם הואיל והם שומרי שבת^ב ואינם עובדים אלילים אבל עירוב שלהם אינו מועיל כיון שאינם מודים בעירוב^ג:

ב כותי הרי הוא כשאר נכרים ואין לו תקנה אלא בשכירות^ד:

להניח שום דבר – ראה לעיל סי' שפב סמ"ו.
ו' שולח רשב"א המנומרת סי' רכ. שול"ע ס"ב.
ז' ב"י ד"ה השיב הרשב"א. לנכוס ס"ב. אליה וזו"א ס"ק ב.
ח' לישב קשיית הפ"ו ס"ק א.
ט' סעיף ב.

סימן שפח

א מושב סא, ב. גמרא סא, ב. מור וש"ע ס"א. וראה לעיל סי' קצט ס"ב.
ב לנכוס ס"א. עיי' תוס' סא, ב סו"ה הדר.
ג המבטל ס"ב הפ"ו. מור וש"ע שם.
ד תולין דף ו', א. רש"י שם ד"ה לנבל רשות. מור וש"ע ס"ב. וראה לעיל סי' קצט ס"ב. סי' רמו ס"ב.

יט וראה לעיל סי' כ, שאפילו אם קנו עירוב (כגון שהנכרי בא בשבת) אין אומרים חוזר וניעור (כששכרו ממנו).

כ סעיף א.

כא תוס' סה, ב ד"ה דאתא. רא"ש שם. וראה גם מ"א ס"ק ב.

כב כדלעיל שפב ס"א (רשותו שבחצור) וש"נ. כג כדלקמן סי' שצג ס"ג.

סימן שפד

א ירושלמי פ"ו ה"ב. תוס' סג, ב ד"ה ושלחם. רא"ש פ"ו סמ"ו. מור וש"ע ס"א.
ב רבלאו הכי אינו אוסר כדלעיל סי' שע ס"ה פ"ו.
ג סעיף י. ושמ, הדינו כאינו יכול למלקי תוך הענין.
ד וז"א ס"ק א.
ה כדלעיל סי' שע ס"ב – בישראל. ואם יש לו רק רשות

התיב הלכות עירובין שפה־שפו

ג ישראל מומר לע"ז¹ או לחלל שבתות בפרהסיא² אפילו אינו מחללו אלא באיסורי דברי סופרים³ הרי הוא כנכרי לכל דבריו⁴ וצריך לשכור ממנו ואינו דומה לצדוקי שהם מחללים ג"כ באיסורי דברי סופרים בפרהסיא לפי שהצדוקים אנוסים הם שמעשה אבותיהם בידיהם⁵ ואם אינו מחללו אלא בצנעא⁶ אפילו מחללו באיסורי תורה הרי הוא כישראל לכל דבריו ומכמל רשות⁷ (או מערב).

ואינו נקרא מומר לחלל שבתות בפרהסיא אלא כשהגיל בכך ואינו נוהר כלל אבל לא כשהחילו פעם באקראי בעלמא כשהיה דחוק לפי שעה⁸:

ד ישראל שהמיר ויש לו בית בשכונת היהודים שעירבו לכל השנה וגם הוא עירב עמהם אם אין לו פתח אחרת כלל אלא לשכונה זו הרי הוא אוסר בכל שבת שחל לאחר שהמיר עד שישכיר שכר נתבטל עירובו כשהמיר לע"ז⁹ אבל אם יש לו פתח אחר לשכונת הנכרים אפילו הוא פתח קמח וצר (שאינו הגיל בו לעולם ואפילו אינו פתח גמור אלא חלקו ד' על ד'י¹⁰) אינו אוסר עליהם¹¹ (לפי שבאותו פתח או חלקו הפתוחים לשכונת הנכרים הוא הפני בהם יותר מכפתח הגדול שלשכונת היהודים כיון שהמיר לדתם ונעשה פתח זה כאלו אינו רגיל לילך בו כלל לשכונת היהודים ואינו אוסר עליהם אע"פ שמכניס ומצויא דרך עליהם גמלים וקרנות כל היום כולו כמו שיתבאר בס' שפ"ט):

שפו דיני שיתוף בעירוב ובו מ' סעיפים:

א מבוי המתוקן בלחי ואין צורך לומר בצורת פתח רשות היחיד גמורה היא מן התורה¹² ואפילו המתוקן בקורה שאינה כמחיצה אלא משום היכר בעלמא¹³ וכשהמבוי פתוח לרשות הרבים אינו רשות היחיד מן התורה¹⁴ כמו שנתבאר בס' שמו"ד¹⁵ מכל מקום מן התורה אינו אלא מקום פטור¹⁶ ומותר להוציא ולהכניס ממנו להצרות אע"פ שהן רשות היחיד גמורה¹⁷ אלא שהכמים אסרו להוציא ולהכניס ממנו להצרות¹⁸ מפני שההצרות הן מיוחדות כל אחת לבעליה והמבוי משותף לכולם ודומה קצת לרשות הרבים¹⁹ ואם יוציאו מחצרות למבוי יאמרו שמתיר להוציא מרשות היחיד לרשות הרבים²⁰ אבל התירו ע"י

יד שולת רשב"א שם. וכרעילי ס' שעב ס"ד שפחות מהו לא נקרא פתח.
טו ע"י ב"י בסוף הסמינן שהביא משולת רשב"א שם דמעב שדוחין אותו. ונ"ח במש"ע שם. וראה לקמן סוסי"י שפ"ו הדינו ממעב שכוּפין על נדח סדום. ובמורה לא שירד פניה. וצ"ע. ולכן נתבאר כאן המעב דב' שולת הרשב"א שם. הובא בב"י שם. ובתוספת שבת ס"ק ו.

סימן שפ"ו

- א כרעילי ס' שמה ס"ו וס' ששג ס' א (לענין לחי). ס'
- ב כרעילי ס' ששג ס"א.
- ג דב יהודה יב, ב.
- ד סעיף ו. וראה גם לעיל ס' ששג ס"א.
- ה מ"מ פ"א ה"א.
- ו מור ורשב"א ס"א.
- ז רמב"ם פ"א ה"ב. מור ושול"ע ס"א.
- ח משנה ע"ג. רש"י שם ה"ה שהמבוי. מור ולבוש שם.
- ט פרישה ס"ק ב.

ח גמרא חולין ה, א. עירובין סמ, רע"ב. רמב"ם פ"ב המ"ז. שול"ע ס"ג. וראה לקמן חו"ד ס' ב קו"א ס"ק מ (לענין שיתוף) הדינו אפילו פעם אחת בצנעה ולתיאבון. וראה גם לעיל ס' פ"ג א' שפ"ט. ושם גם לענין מומר לכל התורה ולענין מומר להכמים.
ו ברייתא שם חס חולין ג, א ובגמ' עירובין טז, ב. מור ושול"ע שם.
ז וראה לקמן שם קו"א ס"ק י.
ז דש"י עירובין סמ, א ד"ה במורה. תוס' שם ר"ה כאן. ראו"ש פ"ג ס' יד. מור ושול"ע שם. וראה שול"ע צ"צ חו"ד ס' א אות ג.
ח דב אגוז שם סמ, ב. רמב"ם שם. וראה גם לעיל ס' קבח ס"ב וש"נ.
ט ב"י ד"ה ומ"ש אפילו. מ"א ס"ק א. ט"ז ס"ק א.
י ברייתא וגמרא שם. רש"י שם ר"ה כגון זה ר"ה בשוק. מור ושול"ע שם.
יא מור ושול"ע שם.
יב תוס' שם ס"ה הוציא. תגרות מייגעונית פ"ב אות ע. מ"א ס"ק ב. ולענין שיתוף – ראה לקמן חו"ד ס' ב קו"א ס"ק י. הדינו אפילו פעם אחת לתיאבון. יג שול"ע הרשב"א ח"א ס' תרסא. שול"ע ס"ד.